

ΤΡΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΔΙΧΩΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥΣ

Ένα ηλιόλουστο φθινόπωρο, που τα τραπεζάκια μείναν έξω περισσότερο απ' τις άλλες χρονιές, οι νυχτόβιοι θαμώνες της Πλατείας Εξαρχείων την εγκατέλειψαν νωρίς, πήγαν και χώθηκαν σε κάποια ταβερνάκια μεταμορφωμένα σε μπαρ, που ξεφυτρώνανε στα πέριξ, με μυστηριώδη φωτισμό και λάιβ μουσική. Σ' ένα απ' αυτά στήθηκε μια κομπανία με μπουζούκια κι έπαιζε παλιά ρεμπέτικα τραγούδια και κάποια καινούργια, τα λεγόμενα νεορεμπέτικα.

Το βράδυ εκείνο, στη σάλα αυτού του μπαρ, κόπασε λίγο λίγο η βαβούρα κι οι νεαροί θαμώνες βάλθηκαν ν' ακούνε με κατάνυξη. Ένας από τους μουσικούς της κομπανίας, νέο παιδί με γένια και μακριά μαλλιά, γρατζούναγε ένα τόσο δα μπαγλαμαδάκι και τραγουδούσε ένα παλιό τραγούδι άγνωστο στους πολλούς. Κάμποσα μέτρα πιο πέρα από την κομπανία κάθονταν κι άκουγαν τρία κορίτσια δίχως καθαλιέρους στο τραπέζι τους. Σπάνιο πράμα για την εποχή να δεις γυναίκες μόνες τους σε μαγαζί, σε κέντρο, αλλά οι θαμώνες γύρω τους δε φαίνονταν να δίνουν σημασία στον νεοτερισμό.

Στο παραδίπλα τραπεζάκι καθόταν μια αντρική παρέα δίχως γυναίκες. Ήταν δύο τριαντάρηδες κι ένας πιτσιρικάς κοντά στα είκοσι με γένια φουντωτά που δε μπορούσαν να κρύψουν την πραγματική του ηλικία. Ήτανε κι ένας σαραντάρης με μουστάκια και κάτασπρα μαλλιά.

— Πώς τα πήγανε τα παλληκάρια χτες στα *Ολύμπια*; ρώτησε ο Ασπρομάλλης. Του μικρού άστραψε το μάτι, κι έπιασε να διηγείται μ' ενθουσιασμό:

— Μάγκες! Ωραία τα 'πανε. Είπανε τα παλιά του Μάρκου και του Μπάττη, του Δελιά, του Κερομύτη κι όλων των παλιών ρεμπέτηδων. Ο Δημητράκης, ο δικός μας, ήτανε πολύ ωραίος. Έχει φωνή αυτό το παιδί. Και ύφος! Να, κάτι ανάμεσα σε ψάλτη και... σε Καζαντζίδη...

— Μπράβο! είπε ο Ασπρομάλλης. Κόσμο είχε;

— Τίγκα ήταν! απάντησε ο μικρός χαμογελώντας θριαμβευτικά και χαϊδολόγησε την άκρη απ' τη γενειάδα του.

Ο Ασπρομάλλης σούφρωσε τα χείλια δείχνοντας ικανοποίηση:

— Μπράβο, χρειάζονται αυτές οι συναυλίες. Είναι απαραίτητες αυτή τη στιγμή!

Ο ένας από τους δυο τριαντάρηδες τον κοίταξε με ενοχλημένο ύφος και κούνησε το χέρι του με αδημονία:

— Δηλαδή γιατί χρειάζονται;

Το παρουσιαστικό του ήταν επιμελώς ατημέλητο. Φορούσε ρούχα αγορασμένα, σίγουρα, σε κάποια πόλη ευρωπαϊκή και ματογυάλια δίχως σκελετό που στέκανε στη μύτη του καθάλα με περίεργο τρόπο και του δίναν ύφος επαίοντος. Ο Ασπρομάλλης του 'ριξε μια γρήγορη ματιά σα να τον ζύγιζε. Και ξαφνικά το μάτι του άστραψε κι άρχισε να μιλάει γυροφέρνοντας τα χέρια με πλατιές χειρονομίες, σα φτερούγισμα παράξενου πουλιού.

— Το τραγούδι, μάγκα μου, δεν είναι μόνο για διασκέδαση. Τα λόγια του τραγουδιού δίνουν κάποια παραδείγματα, κάποια διδάγματα, μαρτυράνε κάποια ηθική, έναν ολόκληρο κόσμο συμπεριφοράς. Κυρίως τα παλιά ρεμπέτικα, κουβαλάνε μιαν ολόκληρη ηθική!

Ο τριαντάρης τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε:

— Μα, αυτή η ηθική, είναι πια πεθαμένη και θαμμένη. Και το να ξαναφέρνεις σήμερα στη μόδα τα παλιά ρεμπέτικα είναι αναχρονισμός, είναι αρχαιολογία, είναι μουσείο!

Ο Ασπρομάλλης γέλασε, ελευθέρωσε το μπράτσο του και συνέχισε κοιτάζοντας τον άλλο στα μάτια:

— Λάθος κάνεις, αγόρι! Και τα παλιά είναι χρήσιμα, γιατί οι νέοι δεν τα ξέρουν πια και πρέπει να τα μάθουν. Κι αυτά μαζί με τις καινούριες ηθικές αρχές που μας βολεύουν σήμερα. Για να μην τρώμε πια ο ένας τον άλλον, για να ζήσουμε πιο όμορφα μέσα σ' αυτό το θεόρατο μπουρδέλο του Λεκανοπεδίου. Με παρακολουθείς; Αυτή τη λάτρα πάει να κάνει η ρεμπέτικη κομπανία και θα φυτρώσουν κι άλλες σαν κι αυτήν, να μου το θυμηθείς. Πάει να ξεθάψει τα παλιά τραγούδια και να διδάξει στους νέους, στους νεαρούς υπαίθριους, αυτόν τον ξεχασμένο κώδικα της καθημερινής ζωής που ήτανε πολύ οργανωμένος κι αποτελεσματικός.

Έριξε μια ματιά στον τριαντάρη για να δει πώς τα δεχόταν όλα αυτά κι ύστερα κοίταξε την ορχήστρα, συνάντησε τη ματιά του μακρυμάλλη με τα γένια που 'παιζε μπαγλαμαδάκι, του 'κλεισε το μάτι, χαμογέλασε και γύρισε προς την παρέα του. Ξανακοίταξε τον γυαλάκια τριαντάρη και είπε ήρεμα:

— Είναι κάποια τραγούδια που ποτέ τους δεν παλιώνουν, γιατί μιλάνε για κάποιες αξίες, κάποιες αρχές που ισχύουν πάντα κι οι άνθρωποι τις ξεχνάνε προς στιγμήν ή τις αφήνουνε στην πάντα επίτηδες.

— Ποιες αξίες δηλαδή; Τα νταιλίκια, τα νταβατζηλίκια και τα χασίσια; αυθαδίασε ο άλλος.

Ο Ασπρομάλλης άναψε, αλλά συγκρατήθηκε κι άρχισε να του μιλάει με καλό τρόπο:

— Το ξέρεις εκείνο το παλιό ρεμπέτικο που λέει:

*Μας κνηγούν τον αργιλέ
γιατί τον πίνουν μάγκες
και ζούλα τον φουμάρουνε
όλ' οι αριστοκράτες.*

*Μάγκα μου, το 'χει η μοίρα σου
πάντα να τυραννιέσαι
για τέτοια μικροπράματα
στην τούφα να πετιέσαι.*

Αυτό δεν κάνει προπαγάνδα για τον αργιλέ. Καταγγέλλει την εξουσία για την άνιση μεταχείριση των λαϊκών ανθρώπων και των προνομιούχων που τη στηρίζουν. Τα παλιά ρεμπέτικα είναι γεμάτα τέτοιες καταγγελίες, γεμάτα συνθήματα για κοινωνική δικαιοσύνη. Κι αν κάποιοι λένε το αντίθετο, είναι γιατί δεν τους συμφέρουν αυτά τα μηνύματα. Κι επειδή δεν μπορούν και να τα απορρίψουν, κάθονται και σου λένε ότι είναι παρελθοντολογίες, ξεπερασμένα πράματα, τέτοια. Μη μένεις όμως στην επιφάνεια, πήγαινε πιο πολύ σε βάθος. Εσύ είσαι έξυπνο παιδί, δεν πρέπει να μασάς με σλόγκαν που είναι φτιαγμένα για μικροαστούς.

Ο τριαντάρης ενοχλήθηκε. Έβγαλε τα γυαλάκια του να τα σκουπίσει μ' ένα μαντιλάκι καθαρό και πέρασε διστακτικά στην επίθεση:

— Μα, αφού μικροαστοί είμαστε όλοι. Ή μπας και νόμισες πως εσύ δεν είσαι μικροαστός;

— Να πας να γαμηθείς, καριόλη, που θα μου πεις πως εί-

μαι μικροαστός ! Ξέσπασε ο Ασπρομάλλης. Βουτυρόπαιδο, που θα με κρίνεις απ' την πάρτη σου. Σήκω και φύγε ρε ατάκα απ' το τραπέζι ! Στην παρέα μας δε δεχόμαστε πια μικροαστούς ! Αρκετά τους φάγαμε στη μάπα ! Τα φλώρια του κερατά !

Ο τριαντάρης δεν την περίμενε αυτή την επίθεση· νόμισε πως ο Ασπρομάλλης έκανε πλάκα, και ψαχνόταν: να θυμώσει ή να γελάσει; Κοίταξε και τους άλλους της παρέας, που δεν κουνήθηκαν. Πρόσεξε πως οι φάτσες τους ήταν κλειστές και εχθρικές απέναντί του. Έψαχνε για επιχείρημα, να μην έχει ο άλλος την τελευταία λέξη. Αλλά δεν πρόλαβε. Ο νεότερος της παρέας, ο εικοσάρης με τα φουντωτά γένια, στράφηκε προς το μέρος του και ξέσπασε:

— Δεν ακούς ρε, τι σου είπε; Σήκω και κοπάνη τη ! Που θα με πεις εμένα μικροαστό ! Εγώ είμαι βλάχος, ρε, απ' το Βελεστίνο. Και δεν είμαι Σαρακατσάνος, είμαι Γκρέκος ! Ξέρεις τι θα πει αυτό, μωρέ μαλάκα; Δεν ξέρεις ! Ιδέα δεν έχεις ! Και κάθεται και κελαηδάς. Και μας πουλάς κουλτούρα τόση ώρα και σ' αφήνουμε ! Να σου χώσω μια μες στα γυαλιά να σου δείξω εγώ ποιος είναι «μικροαστός» !

Ο τριαντάρης σηκώθηκε μηχανικά. Δεν πρόλαβε ούτε καν να κρεμάσει στο μούτρο του τη μάσκα του θυμού. Κοίταξε τον Ασπρομάλλη με έκφραση απορίας και κοντοστάθηκε. Κι εκείνος του 'ρίξε τη χαριστική βολή:

— Καλά σου λέει. Εσύ είσαι έζυπνο παιδί και, υποτίθεται, μορφωμένο. Πώς σου ξεφεύγουν κάτι τέτοια; Σκέψου λίγο ! 'Η θα 'ρθεις μαζί μας ή θα το παίζεις «κουλτούρα» της κακιάς ώρας και θα φας τα μούτρα σου ! Γιατί η βαριά κουλτούρα στις Ευρώπας το σιχάινεται το μικροαστιλίκι. Και γιατί εμείς οι... αγοραίοι, οι βλαχορεμπέτες, είμαστε πιο πολλοί. Αντίο, μάγκα μου, και να με θυμηθείς !

Και τον χαιρέτησε μ' ένα νεύμα ειρωνικό, διπλώνοντας σπασμωδικά την παλάμη του και ξανανοιγόντάς την τρεις φορές. Ο τριαντάρης γύρισε κι έφυγε σαν κυνηγημένος. Περνώντας από το μπαρ έκανε νόημα στον μπάρμαν να πληρώσει το ποτό του, αλλά ο Ασπρομάλλης σήκωσε το μπράτσο του ψηλά να τραθήξει την προσοχή του μπάρμαν και του έγνεψε απαγορευτικά. Έτσι ο μπάρμαν αρνήθηκε να πάρει λεφτά κι ο τριαντάρης έφυγε δίχως να κοιτάξει πίσω του. Τότε η παρέα ολόκληρη έσκασε στα γέλια και οι τρεις κοπέλες απ' το διπλανό τραπέζι κρυφογέλασαν διακριτικά.

— Μα, τον καριόλη, ξέσπασε ο εικοσάρης με τα φουντωτά γένια, έτσι μου 'ρθε να του τρίψω τη μούρη χάμω! Άκου, μικροαστοί είμαστε όλοι! Μικροαστός είναι ο κώλος σου, χαμούρη!

— Δε φταίει αυτός, πετάχτηκε ο τριανταπεντάρης. Σας το λέω εγώ που τον ξέρω. Είναι κάμποσοι οι δήθεν διανοούμενοι που το παίζουν έτσι, επειδή είναι φλώρια και δεν τους παίρνει να το παίζουν μάγκικα. Παίρνουνε αυτό το αφ' υψηλού ύφος, για να δικαιώσουνε τη μαλακία που τους δέρνει και τη σαπίλα της οικογένειάς τους. Να, για παράδειγμα, αυτουνού ο γέρος του κυνηγάει μικρούλες και πλερώνει, κι η μάνα του τραδιέται με παλιότεκνα της Πλάκας. Κι ο ίδιος μια ζωή κυνηγάει να γαμήσει και δεν τα καταφέρνει, γιατί οι γκόμενες τον παίρνουνε χαμπάρι και του φεύγουνε. Ε, λοιπόν, νομίζει πως η κοινωνία ολόκληρη βάρεσε διάλυση όπως και το σπίτι του!

— Εμένα θα μου πεις, που τους έχω φάει στη μάπα τόσα χρόνια στο εξωτερικό! φώναξε ο Ασπρομάλλης φανερά εκνευρισμένος. Αλλά να, εγώ τα φταίω, που ακόμη κάθομαι και μιλάω μαζί τους. Θα 'πρεπε να τους προγκάω απ' την αρχή, για να προστατεύω τα νευράκια μου!

Έτσι είπε και ήπια μια γουλιά από το ποτό του, προσπαθώντας να καλμάρει. Έστερα πρόσθεσε:

— Αυτοί που λένε πως τα παλιά ρεμπέτικα και λαϊκά είναι παρελθοντολογία, θέλουνε φάπα, ρε! Θα πει πως δεν καταλαβαίνουν αυτό που ακούνε. Ακούνε λόγια και μουσική και δε νιώθουν σημασίες...

Σταμάτησε να λέει κι έστησε αυτί, γιατί εκείνη τη στιγμή ο μακρυμάλλης με το μούσι που 'παιζε μπαγλαμαδάκι, έπιασε ένα αργόσυρτο και νταλκαδιάρικο ταξίμι για να καταλαγιάσει γύρω του η βαβούρα. Αφέθηκε ο Ασπρομάλλης και δεν πρόσεξε πως μια από τις τρεις κοπέλες στο διπλανό τραπέζι τον παρακολουθούσε με πικρόξινη έκφραση κι είχε σηκώσει ειρωνικά το ένα της φρύδι. Αυτός που όταν μιλούσε πρόσεχε τα πάντα γύρω με την άκρη του ματιού κι έπιανε στο φτερό τις αντιδράσεις απ' το ακροατήριο, αφέθηκε τώρα στη μελωδία του ταξιμιού, κι ύστερα στο τραγούδι το καινούριο κι άγνωστο που άρχισε να τραγουδάει ο μακρυμάλλης με το μούσι παίζοντας τον μπαγλαμά του. Σαν αηδόνι κελαηδούσε με την παθιάρικη βυζαντινή φωνή του:

*Αφήστε πάνω στο χαρτί να σκύψω και να κλάψω
και κάποια λόγια της καρδιάς με δάκρυ να της γράψω!
Τα δίνω όλα για φιλί, κρυφό, βαλαντωμένο
Μέσα στον άσπρο φάκελο κλεισμένο και σταλμένο!
Αφήστε με στο σπίτι της να της τηλεφωνήσω,
ν' ακούσω τη φωνίτσα της και γω να μη μιλήσω!
Τα δίνω όλα για φιλί, κρυφό βαλαντωμένο
Μεσ από το καλώδιο χωρίς φωνή σταλμένο!
Αφήστε το ξυράφι μου τα γένια να ξυρίσει
για να τη στήσω στη γωνιά και να μη με γνωρίσει!*

*Τα δίνω όλα για φιλί, κρυφό βαλαντωμένο
σταλμένο με το δάχτυλο κι ας πάει κι αυτό χαμένο !*

Μόλις τέλειωσε το τραγούδι, έπεσε τρελό χειροκρότημα από τους θαμώνες, με τον Ασπρομάλλη πρώτο και καλύτερο να τεντώνει τις χερούκλες του και να φωνάζει ενθουσιασμένος στον τραγουδιστή:

— Γεια σου, ρε Δημητράκη, ντερβισόπαιδο με τη φωνάρα σου !

Χειροκροτούσανε κι οι τρεις κοπέλες απ' το διπλανό τραπέζι. Οι δυο νεότερες με ενθουσιασμό, ενώ η μεγαλύτερη, η εικοσιπεντάρα, μόλις με τις άκρες των δακτύλων, συγκρατημένη, να μη δείξει τον ενθουσιασμό της και της πέσει η μύτη. Δυο τρεις φορές και φτάνει. Ύστερα έβαλε τα γυαλιά της, πήρε ένα κριτικό ύφος και κοιτούσε αφ' υψηλού γύρω της τους άλλους που χειροκροτούσαν. Με ελαφρά ειρωνεία και συγκατάβαση. Έστω και καθιστή φαινότανε πως ήτανε ψηλή, μ' ένα κορμί άχαρο, ξυλάγγουρο, και με αδέξιο ντύσιμο τάχα μοντέρνο και διανοουμενίστικο. Οι άλλες δυο, οι εικοσάρες, ήταν η μια κοντή κι η άλλη μετρίου αναστήματος. Η κοντή ήταν ντυμένη μ' ένα φόρεμα ρετρό και χτενισμένη μ' ένα χτένισμα παράξενο, σαφώς ρετρό κι αυτό. Χαζοχαρούμενη, όλο γελούσε χωρίς λόγο, μ' ένα γέλιο ψεύτικο κι υστερικό, σα να κακάριζε. Η άλλη, η τρίτη, ήταν όμορφη, με σπάνια ομορφιά. Ντυμένη απέριττα, απέπνεε σοβαρότητα ταυτόχρονα, όμως, ήτανε και αυθόρμητη, εκδηλωτική, χωρίς ο αυθορμητισμός της να φαίνεται υπερβολικός.

Εκείνη την στιγμή ένας νεαρός που είχε μπει από ώρα και στεκότανε στην πόρτα όσο τραγουδούσε ο Δημήτρης, διέσχισε την αίθουσα, χαιρέτησε την κομπανία, πήγε στον πάγκο του μπαρ και κάθισε σ' ένα ψηλό σκαμπό. Η μια

απ' τις τρεις κοπέλες, η όμορφη, τον πρόσεξε. Σηκώθηκε απ' τη θέση της, του 'κανε νόημα με τα χέρια και τον φώναξε:

— Λευτέρη! Έλα μια στιγμή!

Ο νεαρός γέλασε με τα μάτια. Το δεξί του χέρι σηκώθηκε, σχεδόν άθελά του, ως το μουστάκι του για ένα ταχύ, φευγαλέο χάδι ή στρίψιμο. Και πλησίασε προς το μέρος της.

— Γεια σου, Μαριώ. Πώς πάει;

— Βρήκες δουλειά; τον ρώτησε η Μαριώ με φανερό ενδιαφέρον στη φωνή.

— Όχι, κάτι ψιλά... απάντησε ο Λευτέρης, κάπως ενοχλημένος που του θύμιζε το πρόβλημά του.

Η Μαριώ τον χτύπησε στην ώμο φιλικά και του 'κλεισε το μάτι:

— Έλα, σου έχω ένα γέρο γλύπτη που ζητάει βοηθό, φοιτητή της Σχολής. Είσαι να πας να τον δεις;

— Άκου λέει. Ρωτάς; είπε ο Λευτέρης μ' ενθουσιασμό και το πρόσωπό του έλαμψε.

Η Μαριώ έβγαλε μολύδι και χαρτί από το τσαντάκι, του 'γραψε τη διεύθυνση και του την έδωσε λέγοντας σοβαρά:

— Να πας αύριο κιόλας, γιατί βιάζεται.

Ο Λευτέρης πήρε το χαρτί, ευχαρίστησε μ' ένα νόημα του χεριού και απομακρύνθηκε λέγοντας:

— Θα πάω αύριο πρωί πρωί...

Έκανε δυο βήματα και κοντοστάθηκε. Γύρισε και την κοίταξε.

— Να πω εκ μέρους σου;

Η Μαριώ έγνεψε καταφατικά:

— Βέβαια! Και θα του τηλεφωνήσω κι εγώ, να του πω πως θα πας!

Ο νεαρός απομακρύνθηκε και η Μαριώ γύρισε στη θέση της και κάθισε. Τότε η Ψηλή έσκυψε στην Κοντή και είπε με ύφος τάχα συνομωτικό κλείνοντας το μάτι προς το μέρος του Λευτέρη:

— Πολύ το γουστάρω αυτό το μανούλι. Πώς θα γίνει να το μπερδέψουμε;

Και κοίταξε με την άκρη του ματιού της τη Μαριώ για να δει πώς θ' αντιδράσει. Η Κοντή χαμογέλασε και κοίταξε τη Μαριώ κοροϊδευτικά. Η Μαριώ κατάλαβε πως οι συντροφισσές της τη δουλεύανε και ρώτησε συνοφρυωμένη:

— Ποιο μανούλι;

Η Ψηλή την κοίταξε με ειρωνεία πίσω απ' τα γυαλιά της και δε μίλησε ενώ η Κοντή αμόλησε το κακαριστό της γέλιο και γύρισε προς την Ψηλή μασώντας αυθάδικα την τσίχλα της:

— Κάνει πως δεν κατάλαβε!

Γέλασε πάλι κατσαρά και γύρισε προς τη Μαριώ:

— Αυτόν, τον Λευτέρη, σου λέει, μωρή. Κάνεις το κορόιδο γιατί τον φυλάς για την πάρτη σου;

Η Μαριώ τις κοίταξε και τις δύο, στην αρχή έκπληκτη, κι ύστερα αγανακτισμένη. Και ξέσπασε:

— Ε, δεν τρώγεστε με τίποτα!

Η Ψηλή την κοίταξε με ύφος ανακριτικό:

— Κι όλα αυτά τα σουξού μούξου; Για εξήγα μας το νόημα!

Η Μαριώ απάντησε φανερά εκνευρισμένη:

— Βρε, δουλειά του βρήκα του παιδιού, που 'χει μείνει ρέστο κι έχει ανάγκη να δουλέψει!

Η Ψηλή πήρε ύφος δαιμόνιο:

— Τότε, αφού δεν το θες για πάρτη σου, βοήθησε να το μπερδέψω. Εγώ το θέλω.

Στο πρόσωπο της Μαριώς εμφανίστηκε μια έκφραση βαθιάς ενόχλησης και σιχαμάρας. Είπε χωρίς να κοιτάζει την Ψηλή:

— Σου 'χω πει χίλιες φορές να μη μ' ανακατεύεις με τα αιώνια μπερδέματά σου!

Η Κοντή έριξε πάλι το κακαριστό της γέλιο κι είπε ματώντας την αιώνια τσίχλα της:

— Πάλι την οσία Μαριώ μάς κάνει!

Η Ψηλή κοίταξε τη Μαριώ στα μάτια, ειρωνικά και επιτακτικά μαζί. Η Μαριώ έσκυψε το κεφάλι ενοχλημένη σοβαρά.

— Το μόνο που μπορώ να κάνω, είπε, είναι να τον φωνάξω στο τραπέζι και να σας συστήσω. Από κει και πέρα είναι δουλειά δική σας και να μη μ' ανακατεύετε!

Η Ψηλή γέλασε με το σαρδόνιο γέλιο της και η Κοντή κακάρισε πάλι. Η Μαριώ δίστασε μια στιγμή, ύστερα σηκώθηκε κι έκανε νόημα του Λευτέρη που καθισμένος στο ψηλό σκαμπό έπινε την μύρα του στον πάγκο του μπαρ και κουδέντιαζε με τον μπάρμαν. Ο Λευτέρης την είδε, πήρε το ποτήρι του και πλησίασε. Οι κοπέλες παραμέρισαν να καθίσει στο τραπέζι τους, η Μαριώ έκανε τις συστάσεις και η ώρα περνούσε. Ο τραγουδιστής της κομπανίας, ο Δημήτρης, πήρε τέλος το μικρόφωνο κι άρχισε να τραγουδάει μια μακρόσυρτη μελωδία:

*Τώρα που θα χωρίσουμε αδέρφι ακροατή μου
και συ θα πας στο σπίτι σου και 'γω για το τσαρδί μου
θυμήσου με για μια στιγμή την ώρα που θ' αράξεις
που σ' έκανα και γέλασες, που σ' έκανα να κλάψεις!
Κι ευχήσου μου να τήνε βρω την άκρη που ζητάω
γιατί πολύ μπερδεύτηκα και σου το μολογάω!*

Ο Λευτέρης εν τω μεταξύ έπιασε κουδέντα τυπική με την Ψηλή και την Κοντή, ενώ με το ένα αυτί του άκουγε τον Δημήτρη. Η Μαριώ, αδιάφορη για τη γυναικεία συνωμοσία που πλεκόταν γύρω της, άκουγε, απόμακρη, το τραγούδι, ενώ οι δυο άλλες αντάλλασσαν πονηρά βλέμματα και προσπαθούσαν να τραβήξουν την προσοχή του Λευτέρη με τετριμμένες ερωτήσεις. Όταν τελείωσε ο Δημήτρης το τραγούδι του, σηκώθηκε και μαζί του σηκώθηκαν κι οι άλλοι οργανοπαίχτες, έβαλαν τα όργανα στις θήκες τους κι άρχισαν να φεύγουν σιγά σιγά ένας ένας. Κι ο Δημήτρης αφού πέρασε απ' το μπαρ και κάτι είπε με τον μπάρμαν και το αφεντικό του μαγαζιού, πλησίασε στο τραπέζι των τριών κοριτσιών και του Λευτέρη. Αγκάλιασε και φίλησε την Κοντή που καθώς φαίνεται την ήξερε και έσφιξε τα χέρια της Ψηλής και τη Μαριώς. Η Ψηλή έκανε νόημα στο γκαρσόνι να πλησιάσει, πλήρωσε, κι όλοι μαζί προχώρησαν προς την έξοδο. Στη σκάλα ο Δημήτρης αγκάλιασε τον σαραντάρη με τα μακριά μουστάκια και τα άσπρα μαλλιά και του είπε:

- Τι θα γίνει, ρε μάστορα, θα μας δώσεις κάνα στιχάκι;
- Σου 'χω φτιάξει ένα, απάντησε ο Ασπρομάλλης, δίνοντάς του μια χαϊδευτική γροθιά. Αλλά τώρα έχεις παρέα και δε μπορείς να 'ρθεις στο σπίτι. Πάρε με τηλέφωνο αύριο να στο δώσω.
- Καλό είναι; Καλό; ρώτησε ο Δημήτρης και τα μάτια του άστραψαν.
- Αφού είναι δικό μου, βρε ζεβζέκη, μπορεί να μην είναι καλό; γέλασε ο Ασπρομάλλης κι ο Δημήτρης τον σκούνησε πέφτοντας απάνω του με όλο του το κορμί και φωνάζοντας:
- Μεγάλε! Είσαι και ο πρώτος!

Και σκάσανε μαζί στα γέλια. Βγήκαν όλοι μαζί και προχώρησαν προς την Πλατεία Εξαρχείων, γιατί εκεί γύρω σ' ένα κοντινό στενό ήταν παρκαρισμένο το αυτοκίνητο της Ψηλής. Στην Πλατεία κοντοστάθηκαν και παρακολούθησαν μια σκηνή που τελευταία είχε καταντήσει πια ρουτίνα. Οι αστυνομικοί οδηγούσαν προς το 100 έναν νεαρό με μαλλιά που αντιστεκόταν, ενώ οι θαμώνες απ' τα γύρω καφενεία είχαν σηκωθεί και τους γιουχαίζαν.

Φτάσαν τέλος στο αυτοκίνητο και μπήκαν. Ο Δημήτρης κάθισε πίσω δίπλα στην Κοντή που από τον δρόμο κιόλας είχε αρχίσει να την αγκαλιάζει και να τη χουφτώνει. Η Μαριώ κάθισε πίσω κι αυτή δίπλα στην Κοντή κι έμεινε για τον Λευτέρη η θέση του συνοδηγού. Προχώρησαν μες από τα στενά κι η Μαριώ είπε ξαφνικά με ουδέτερη, άχρωμη φωνή:

— Άσε με εμένα στην Ομόνοια, να πάρω ένα ταξί.

— Δε θες να πάμε να τσιμπήσουμε κάτι όλοι μαζί; πετάχτηκε ο Δημήτρης με παραπονιαίρικο ύφος.

— Όχι, να με συγχωρείτε, απάντησε η Μαριώ. Έχω δουλειά το πρωί και πρέπει να ξυπνήσω νωρίς.

— Αφού μόνο εσύ δουλεύεις το πρωί, ειρωνεύτηκε η Ψηλή, να σε πετάξουμε δυο λεπτά σπίτι σου κι εμείς συνεχίζουμε.

Η ειρωνεία στη φωνή της ήταν φανερή, αλλά υπήρχε και μια δόση ικανοποίησης που δύσκολα κρυβότανε. Ανέβηκαν την Ακαδημίας και τη Βασιλίσσης Σοφίας κι η Ψηλή πήγε και σταμάτησε σ' ένα στενό πίσω απ' το άγαλμα του Τρούμαν.

— Γεια σας, παιδιά, καληνύχτα, είπε η Μαριώ και κατέβηκε. Έκλεισε την πόρτα πίσω της και το αυτοκίνητο ξεκίνησε βολίδα και χάθηκε στη στροφή. Κι η Μαριώ αφού

το παρακολούθησε ώσπου να χαθεί, έβγαλε τα κλειδιά της και μπήκε στην πολυκατοικία της.